Extazul arzător al solitarului

On Martie 03, 2013

Reevaluează-ți constant propriile valori și convingeri, astfel încât să împiedici exteriorizarea stărilor tale interioare dominant negative.

Toată lumea știe ce este diamantul, o bucată de cărbune, prelucrată de căldură și de timp - în milioane de ani. Dar, la fel de bine, el poate reprezenta rezultatul depășirii propriilor limite, sau, dimpotrivă, un mic nucleu de demodată vanitate personală, un atașament nemărturisit al Ego-ului zdruncinat de amărăciunea vieții, un Ego care evoluează spre agitație extremă.

" Ai fi surprinsă cât timp îți ia ca să dai 100 de milioane de lire. Mie mi-a luat 40 de ani ca să fac asta. Azi am dăruit ultimul bănuț... Cu excepția acestei bijuterii pe care ai ținut-o în mână. Un diamant, o piesă extraordinară, 168 karate, 58 de fețe, foarte rar. Eu l-am furat de la compania la care am lucrat. L-am păstrat pentru zilele ploioase... Sau poate... Poate că e ultima fărâmă de vanitate care mi-a mai rămas. "

Această pasiune de experimentare, voința de suspendare a oricărui echilibru – moral și sufletesc, o apropie pe Laura Quinn de o stare arzătoare, de un extaz nestăpânit. O emoție necunoscută, activă și purificatoare, intensă în timpul momentelor intime, ca o agresivă forță de atracție care duce la spargerea cristalului din ea însăși, marea piatră de încercare a propriilor valori, în fragmente tot mai disparate și neînsemnate.

Deși productivă și perspicace, totul în ea se macină încet și sigur, se preschimbă într-o persoană tristă și închisă, în ciuda aspirațiilor sale înalte.

Leadership: Urci pe culmile pocăinței, sau cobori în prăpăstiile vanității pe fondul încercării de a te autodepăși care face din trăirea unor îndelungate suferințe o mai bună înțelegere a experiențelor de viață?

Dacă Beethoven se plângea de surzenia sa, Byron de piciorul său scurt, Rousseau de boala sa de băşică, Laura Quinn experimentează parcă înadins, incitant și stimulativ, trăirile foarte speciale ale afecțiunii de care suferă. Ea nu caută serios să se tămăduiască cum ar face-o un bolnav care luptă împotriva bolii sale, ci mai mult ca un bolnav care se ignoră, ca un paralitic care se consolează cu ideea aceasta neverosimilă și totuși adevărată: a acceptării durerii.

Ca un dar nemeritat al destinului, Laura Quinn își acceptă cu nesfârșită ardoare această boală a ei. Un viciu care excesiv, silențios, o bântuie și o degradează tot mai mult ca om. Vanitatea ! Ea nu încearcă prin pocăință să dezlege problema propriei sale firi, a patimilor sale îndrăznețe și neîmblânzite, precum ambiția, avariția, lăcomia, ci în schimb poartă grija însemnătății pe care o are un asemenea act recuperator: credința exagerată în propriile abilități îndreptate spre ceea ce posedă, nu spre ceea ce oferă.

Care este rezultatul depășirii propriilor tale limite? Între prezentul și viitorul leadershipului tău se țese încet acel atașament nemărturisit al unui Ego zdruncinat de amărăciunea vieții? Totul în tine se macină încet și sigur? Te consolezi cu ideea neverosimilă și totuși adevărată a acceptării de sine în relație cu un sens al dezamăgirii? Un viciu excesiv te bântuie și te degradează tot mai mult ca om?

Leadership: Care este importanța integrării experiențelor tale de viață într-un tip de atitudine personală defensivă care implică faptul că ești foarte mulțumit de sine contrar

oricăror practici asociate cu un nivel crescut de vinovăție?

Pentru a câștiga marea competiție cu noi înșine în drumul către performanță și plenitudine, trebuie să fim conștienți ce anume reprezintă această energie mobilizatoare, dar scumpă, îndeplinind de multe ori o funcție îndoielnică, amăgitoare, intrigantă, care nu se poate defini prin formule chimice și nici nu poate fi direct măsurată. Prezența unei forțe inexplicabile devine din ce în ce mai amenințătoare, imprimând sau aplicând leadershipului, prin diverse forme, o altă traiectorie, curbilinie sau descendentă.

Şi cum poate fi obținută și folosită această energie, într-un mod gratuit, dar precar, marginal, decât printr-o răsturnare total neașteptată a polilor lăuntrici. Printr-o zdruncinare a Ego-ului. Din îmbinarea conflictelor interioare, a emoțiilor trezite printr-un apel personalizat, din care se naște o nouă experiență, o imagine falsă, dar bine închegată a unui om mai degrabă izolat, distras de absurdul acelui moment, premergător nimicitoarei lovituri a deșertăciunii.

Rezultatul fiind, fără îndoială, unul stângaci. Uneori, în cazuri extreme, violent sau brutal, influențând negativ atitudinea, modul cum îi privim pe cei din jur, modul în care ne cheltuim resursele lăuntrice, sentimente, emoțiile și convingerile, valorile. Cea mai întâlnită reacție este pierderea propriei personalități, uneori ireparabilă, excluderea acelor coordonate de dezvoltare umană specifice leadershipului.

Doar tu decizi cât de mult te lași condus de această energie. A fi conștient de această energie, negativă în esența ei, înseamnă a fi într-o conexiune permanentă cu tine însuți, cu întreg spectrul de valori, cu întreaga ta ființă, cu cine ești tu cu adevărat. Asta face din personalitatea ta o extensie a capacității de a te aduna și de a face din leadership o sursă de legitimare a puterii de *a fi.*

Principalul aspect care caracterizează personalitatea liderului este "chinul" de a trece prin toate fazele extreme ale vieții fără să zăbovească în nici una.

Scriitoarea de origine belgiană, Marguerite Yourcenar, nota: *" Deseori mă gândesc că oamenii se caracterizează tocmai printr-o poziție extremă, eroismul lor constând în a rămâne acolo întreaga viață. "*

Ce alegi? Să cazi, să trăiești și să suferi în prăpăstiile vanității și ale disperării? Sau te ridici singur pe culmile pocăinței și ale îndreptării?

Acest moment, dualitatea dintre întuneric și lumină, dintre *"a fi "* și *" a nu fi "* un om bine rânduit, este dat de marea confruntare: pierderea sau câștigarea propriei ființe. Legile fizicii sunt echivalente legilor umane. Forța pe care o exercită un corp asupra altuia, un set de trăiri asupra altor trăiri, este un proces complex care duce la formarea legilor existenței tale. Ca urmare tinzi să rămâi blocat, poate chiar o viață întreagă, într-o poziție extremă, într-un singur punct, care devine fix, o povară grea, repartizată anapoda în existența proprie.

Este lupta împotriva "bolii" tale, pe frontul emoțiilor și al convingerilor greu de manevrat, formate în timp, acordându-ți dreptul de a te plasa, câteodată, și pieziș față de curentul dominant în leadership sau în viața personală și socială, consolidând sau destabilizând sentimentele și atașamentul tău față de prezent și viitor.

O minte puternică, un caracter puternic, un suflet nobil nu dau decât un mic avânt, un mic pas înainte, dar nu unul decisiv, nu reprezintă ceva sigur care să ia o turnură spectaculoasă și fericită. Ci doar un mic segment din lanțul complex al schimbării. Dacă drumul ales inițial nu mai este potrivit cu așteptările actuale, atunci lucrurile pot lua o turnură care duce spre

plafonare sau, mai grav, depresie.

Cu cât aspirațiile tale sunt mai înalte, cu atât viața te va face să luneci, vei duce întotdeauna o existență pe linia de mijloc. Dacă vrei să-ți dezvolți leadershipul, mai întâi conferă vieții tale un sens: reevaluează-ți constant propriile valori și convingeri, împiedicând exteriorizarea stărilor tale interioare dominant negative.

Nu zăbovi în nici una din pozițiile extreme prin care treci în viață. Ascultă-ți inima și remușcarea, ele îți vor arăta calea ce trebuie s-o apuci.

Vanitatea înseamnă să nu distrugi ultimul lucru care ți-a mai rămas, și anume amintirea a ceea ce ai fost cândva.

Extazul arzător al solitarului marchează momentul de tranziție spre etapa finală a călătoriei tale: o cădere liberă, dureroasă, în prăpăstiile vanității și ale disperării, sau, o ascensiune pe culmile pocăinței și ale îndreptării. Ce alegi?

Așa cum pentru un pictor culoarea nu este privită doar ca un ornament, ci desemnează o expresie a emoțiilor modelului, tot astfel alegerea pe care o faci spre atingerea deplinătății nu trebuie privită ca un simplu act, ci ca o cheltuială necesară, ca o investiție care să înfrunte timpul.

Arată cine ești cu adevărat !

* Notă: Flawless (2007);

Source: https://neculaifantanaru.com/extazul-arzator-al-solitarului.html